

blijven. De bodemgrond in de bak kan men, mede met het oog hierop, het beste doen bestaan uit heide- of duinzand, of andere zandige aarde. Geen klei.

Niet alleen de planten, maar ook de Heikikkers zelf hebben behoefte aan zonneschijn. Onze inlandse amphibiën zijn meer op de zon gesteld, dan men gewoonlijk aanneemt. De dieren moeten zich echter op warme dagen in schuilplaatsen kunnen terugtrekken. Dat een deugdelijke ventilatie niet mag ontbreken, heeft geen betoog.

Het is overigens niet nodig de bevolking van

dit terrarium te beperken tot *Rana arvalis*, ook de aardige *Lacerta vivipara* — die van de Heikikker in tegenstelling tot de Bruine Kikvors en de Groene Waterkikker — niets heeft te vrezen — en *Anguis fragilis* zullen het er goed in kunnen hebben. Behalve de Levendbarende Hagedis heb ik ook *Bufo calamita*, de Rugstreeppad, vaak in het woongebied van *Rana arvalis* gevonden en dit mooie, kwieke padje kan zeker met succes samengehouden worden met deze kikker, mits het terrarium voldoende groot is.

S. H. Kattouw, Delfzijl:

Thamnophis ordinoides

Al ruim een jaar heb ik een paartje van deze Amerikaanse „Kousenbandslangen” in mijn bezit en ik houd ze eenvoudig in het buitenterrarium. Het zijn bijzonder mooie dieren, ieder ongeveer een meter lang. Een beschrijving van de soort kunt u vinden in de twaalfde jaargang van LACERTA, op bladzijde 86.

Toen ik de dieren ontving, heb ik ze noodgedwongen eenmaal moeten laten overnachten in een glazen aquarium, dat slechts 40 centimeter lang en 25 hoog was, zodat de slangen zich maar nauwelijks konden bewegen. De hele stoffering van de bak bestond uit een pluk gras. Voor de aardigheid zette ik er twee kikvorsen bij, hoewel ik niet verwachtte, dat ze die zouden opeten zo kort na een toch niet zo heel comfortabele reis en in een zo vreemde omgeving. Maar toch, toen ik een uurtje daarna eens ging kijken, bleek dat de kikkers best hadden gesmaakt! Bij heel veel slangen gaat dat anders. Je kunt soms een terrarium nog zo mooi en schijnbaar praktisch inrichten, maar dan kan het nog best gebeuren dat de slangen, of enkele ervan, het vertikken om te eten.

Nu zijn mijn *Thamnophis* wel heel goede eters; ik geloof dat ze wel twee maal zoveel kunnen verwerken als ringslangen van gelijke grootte. Het is heel gewoon, dat zo'n dier bij mij een stuk of vier half volwassen kikkers opeet en de volgende dag rustig nog zo'n portie verslindt.

Zelfs bij vrij koel weer blijven ze eten.

Ik beleef veel genoeg aan deze slangen, die allerminst schuw zijn en zelfs voedsel uit de hand aannemen. Toen ik ze pas enkele maanden had lieten ze zich al rustig opnemen. Onlangs zijn beide dieren kort na elkaar verveld en ze zien er nu werkelijk buitengewoon mooi uit. Vaak blijven ze een tijd lang met de kop heen en weer wiegen, een eigenaardige gewoonte van die dieren.

Verder is het heel leuk om het geluk te hebben dat de slangen jongen krijgen; ze zijn levendbarend. Verleden jaar had ik een 35-tal jonge slangen, waarmee ik vele leden van LACERTA blij heb kunnen maken.

In de vorige herfst zijn de *Thamnophis ordinoides* op bijna hetzelfde tijdstip als mijn ringslangen in winterslaap gegaan en later ook ongeveer gelijktijdig wakker geworden, omstreeks half Maart. Ik heb alle dieren in de buitenlucht laten overwinteren en allemaal zijn ze weer tevoorschijn gekomen. Nu is deze winter wel erg zacht geweest, maar ik geloof wel, dat ze een strengere ook wel zullen overleven. Ze komen tenslotte uit Noord-Amerika en daar zijn vaak de winters ook lang niet mals.

Als u eens een paar mooie en interessante slangen wilt houden, probeert u dan deze soort te bemachtigen!

C. van Veen, Rotterdam:

Hagedissen bij Rotterdam

Verleden jaar ving ik op de oude spoordijk van de vroegere lijn Rotterdam-Gouda een zandhagedis, naar ik veronderstelde een ontsnapt exemplaar. In Mei van dit jaar heb ik er echter een heel stelletje zien lopen in een half uur tijd, zodat het aannemelijk is, dat de dieren zich hier hebben gevestigd. De in onbruik geraakte spoor-

dijk is nu erg verwilderd en heeft wel wat weg van een duin. Hij ligt echter midden in de polders, maar toch zo dicht bij de stad, dat we er de trams van Rotterdam kunnen zien rijden. Helaas zal dit stukje herwonnen natuur binnen afzienbare tijd weer moeten verdwijnen.